

NAŠ DOM

List slovenske družine

Izhaja prvega vsakega meseca.

Velja na leto 20 din; posamezna številka 2 din.

Cekovnega računa številka 13.577 (»Naš dom«, Upravništvo Maribor).

Naslov: Uredništvo »Našega doma«, Maribor, Koroška cesta 5.

Uprava »Našega doma«, Maribor, Koroška cesta 5.

Urednikova pošta

Kaj pridno ste mi začeli pisati! Čeden kupček črtic, povestic in pesmic se mi je nabral; tudi nekaj mičnih slik sem dobil. Vse seveda ne bo za svet, ali marsikaj je takega, kar bom objavil. Vabim sodelavce in jih prosim posebno za slike iz domačega življenja. Če Bog da, bo postal »Naš dom« kmalu večji; tedaj boste vsi: očetje in matere, fantje, dekleta in otroci našli kaj zase v njem. Sodelavci: na svidenje!

Knjige

Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani je izdala: Fr. Jakliča *Izbrane spise* I. zv. (vez. 60 din); Handel-Mazzettijeve roman *Jese in Marija* 1. del (v Pregljevem prevodu); Vieserjeve povest »Pevček« (broš. 30 din, vez. 40 din); Mattanovichovo »Elektrotehniko« II. del (vez. 80 din).

Črkovnica

(J. Makoter, Cezanjevci)

I.

a	a	e	a	a	a	a	a	Dovtipnež
A	ac	e	a	č	d	a	nd	Državljan tam „za veliko lužo“
e	e	e	e	e	e	e	e	Športnik
i	i	i	i	i	i	i	i	Izboljšanje
j	j	k	k	l	l	l	l	Nam kaže čas
l	m	m	n	n	n	n	a	Pogorje
o	o	e	e	p	p	r	ra	Gozdna živalca
r	š	š	a	v	v	v	va	Cvetlica

II.

I. — II. cveti najlepše v maju!

Krstna imena
(F. Č., Konjice)

1	a	u	k	o		
	2					r
3				e		
	4					d
5						r
	6			i		
7						n

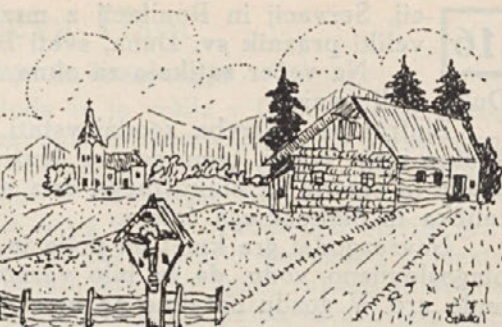
Številke dajo slovenskega pisatelja.

Skopuh
(Boruška, Maribor)

(Nadaljevanje na 3. strani ovitka)

NAŠ DOM

Maj 1937

Sobota	1	Filip in Jakob
Nedelja	2	Atanazij
Pondeljek	3	Najdenje sv. Križa
Torek	4	Florijan
Sreda	5	Pij
Četrtek	6	Vnebohod
Petek	7	Stanislav
Sobota	8	Monika
Nedelja	9	Gregorij Nac.
Pondeljek	10	Antonin
Torek	11	Frančišek H.
Sreda	12	Pankracij
Četrtek	13	Servacij
Petek	14	Bonifacij
Sobota	15	Izidor; Zofija
Nedelja	16	Binkošti; Janez N.
Pondeljek	17	Binkoštni
Torek	18	Erik
Sreda	19	Peter Cel.
Četrtek	20	Bernardin
Petek	21	Feliks
Sobota	22	Marjeta Kas.
Nedelja	23	Presv. Trojica
Pondeljek	24	Marija, Pom. kristj.
Torek	25	Urban
Sreda	26	Filip Neri
Četrtek	27	Presv. Rešnje Telo
Petek	28	Viljem
Sobota	29	Maksim
Nedelja	30	Ivana Orleanska
Pondeljek	31	Angela

Maj je mesec cvetja. Ne more biti hudoben tisti človek, ki ljubi cvetje. In vendar je danes toliko ljudi, ki hodijo med cvetočimi travniki, drevesi in grmi, pa so slepi za lepoto božjo. Nimajo časa, da bi obstali in se pomenili z rožami, ki nam jih je Bog pustil za spomin na raj. Le kam se ljudem tako mudi? Kaj puhlih, pohlepnih skrbi jih goni, da ne vidijo čudežev božjih!

Maj je mesec Marijin. Še tako trdo srce se mora otajati ob šmarničnem oltarju Marijinem. Nič ljubšega, nič bolj domačega, nič lepšega ni po slovenskih vaseh, kakor so tihi majniški večeri, ko zvon odzvoni in se v somraku zbiramo pri Roži Mariji...

4 Sv. Florijan, patron gasilcev in dimnikarjev, nas varuje pred ognjem. V starih časih so tega svetnika zelo častili. Ta ali ona navada se je še ohranila na ta dan. Ponekod hodijo na večer fantje od hiše do hiše pa zapojejo pesem na čast svetniku in si izprosijo jajce (koroško »jajčvinje«). V nekaterih krajih gredo to jutro fantje k sosedom kurit, kajti — pravijo — na Florijanovo ne sme ženska zanetiti, da ne pogori hiša.

Po prazniku Kristusovega vnebohoda nas obiščejo »ledeni možje« Pankra-

cij, Servacij in Bonifacij za mrzlo Zofijo navrh; potem pa napoči veliki praznik sv. Duha, sveti Binkošti.

Na večer zatikajo za okna in duri lipove vejice, da bi svetega Duha ujeli vanje.

Zjutraj pa je treba zgodaj vstati. Kdor si binkoštno jutro zaleži, temu se vsa družina smeji in ga zbada in zmerja za binkoštnega osla ali binkoštnega telička in binkoštnega čoleja.

Navsezgodaj gre kmet na polje in ga poškropi z blagoslovljeno vodo, da bi bilo varno pred točo in hudo uro. V gozdu natakne na najvišje drevo nekaj

»Štehvanje« na Zilji

To je starodavna viteška igra, ki se vrši vsako leto enkrat med koroškimi Slovenci na Zilji (na Ziljski Bistrici o binkoštih). Fantje jahajo in v skoku razbijajo s težko železno palico sodič na drogu, potem pa lovijo obroče. — Na sliki: »štehvovska dečva« s »krancnom« za zmagovalca in mož, ki pomoli »štehvovcu« obroč.

Da bi bil sveti Duh v žitnicah in kaščah naših! Da bi bil v kruhu našem vsakdanjem! Potem bodo bolj izdatni še tako skopi darovi naše zemlje in ne bo več tolikih ljudi, ki od sitosti bolehajo, in ne več takih, ki so lačni kruha in pravice.

Da bi bil sveti Duh tudi v naših telesih, ki so tempelj Njegov! Potem v naših glavah ne bo več prostora za tolike jalove posvetne skrbi, ki nas brez potrebe vznemirjajo in navdajajo naše misli s »krizo« in »nervoznostjo«.

brezovih vejic; tako — meni — je zarotil strelo in zavaroval les pred tatovi.

Na binkoštno jutro, pravijo, ima rosa posebno moč. Kdor je pegav, naj se z njo umije!

V davnih časih (v srednjem veku), ko je bila vera še bolj živo otroška, so na binkoštno nedeljo spustili ministranti na vrvi lesenega goloba iz stropa, da je zaplaval nad verniki v cerkvi, medtem ko so pevci zapeli binkoštno pesem: Pridi, sveti Duh! Tu in tam so izpustili celo živega goloba. Ta navada je danes že povsodi izginila. Spominjajo pa še nanjo lepo izrezljani leseni golobi, ki visijo izpod stropov cerkvic in kapelic in plavajo nad mizami naših domov kot podoba sv. Duha.

Na binkoštni torek ženo pastirji zgodaj na pašo. Tisti, ki je zadnji, je »lukman« in dobi venec iz smrdljivih cvetk. Prvega pa častijo in če je dekle, jim je kraljičica (»lepa Leksa«). —

Binkoštni čas — sveti čas! Duh božji diha povsod in daje moči in blagoslova, da poganja življenje v tej čudoviti majniški sončavi.

Človek božji, obstoj! Zapri uho pred truščem, ki ga satan širi iz mest na vasi, da bi prevpil glas svetega Duha! Kajti ni nam rešitve v teh zbeganih dneh kakor od Duha.

Fijakarjeva Hani

Cirilmetodovanje in kresovanje

Na predvečer sv. Cirila in Metoda se je vršila v Celju v letih okrog 1900 in še dalje na starem gradu navdušena manifestacija za slovenstvo. Stari grad je spadal pod okoliško občino, ki je bila tudi v dobi najbolj cveteče in nasilne nemškutarije trdno v slovenskih rokah.

Za cirilmetodovanje se je zbralo krog 9. ure zvečer pod starim gradom na rahlem pobočju proti Celju vse, kar je čutilo slovensko iz mesta in bližnje okolice. Iz topičev so streljali, kres so žgali, rakete so sikale visoko v zrak, umetni ogenj je razsvetljeval hrib, godba je udarjala najbolj narodno-budne, pevci so peli, staro in mlado je vpilo iz polnih grl: Živio!

Ko je dogorel kres ter je zmanjkalo smodnika in raket, se je poleglo navdušeno vzklikanje, manifestanti so se začeli spuščati po hribu navzdol in so se razkropili vsak na svoj dom.

Nemškutarija ni motila za mojega časa mične slovesnosti na starem gradu, dasi so jo izzivali v obraz močni strelji, plamen, godba, petje in klici na boljšo bodočnost slovenskega naroda!

Nemci in nemškutarji so seve tudi v miru božjem kresovali na podoben način na gričku nad mestnim parkom.

Menda ni potrebno, da posebno podčrtavam dejstvo, da so pripomogli k trem četrtinam navdušenja na starem gradu slovenski dijaki in v nasprotnem smislu nemški dijaki pri kresovanju.

Prireditvi nista bili prepovedani srednješolski mladini in se ni tudi nikdo spotikal nad to svobodo.

Fijaker Grega in njegova Hani

Ko se je zgodilo to, kar bom povedal v naslednjem, nas je stanovalo nekaj študentov pri dobri gospodnji v nekdanji Novi ulici blizu starorimskega stolpa v smeri proti Voglajni in Savinji. Hišo, po koje dvorišču smo se podili ob prostem času, je bilo kupilo od nemške tvrdke slovensko kamnoseško podjetje »Vinko Čamernik«.

V Čamernikovi hiši, in sicer v precej globokem kletnem stanovanju, je bival fijaker Grega s svojo hudo ter veliko ženo, katero je klical za Hani. Gregor je bil majhen ter dobrodušen kobac srednjih let in po fijakersko postrežljive ter šaljive narave. Konja in kočijo je imel v hlevu in parni na dvorišču.

Ravno nasprotno od Gregca je bila njegova žena Hani. Babnica je bila sigurno za dve dobri glavi bolj na dolgo potegnjena nego Grega. Bila je izredno močne, orjaške postave, da bi si bila z lahkoto vtaknila Gregca kot koraž za klobuk, če bi se ne bila tedaj še pokrivala z ruto. Pogleda je bila neprestano srditega, zadrezaštega glasu in kreg ji je bil najljubša zabava. Opravljala je službo hišnice, prala po hišah in stregla boljšim strankam.

Pribiti bo treba še to, da je šla s te-

daj prevladujočim duhom časa: bila je nemškutarka. Govorila, kregala in psovala je v nemško-slovenski mešanici, katere so se oklepali nižji sloji, da bi dokazovali premožnejšim, kako so zenačeni z njimi vsaj po govorici.

Hudi Hani je bil neprestani trn v peti dobrodušni Gregec in mi fantini, ki smo ji nagajali na dvorišču, če je le bila prilika za pobeg pred njenimi zagradi za lase ter ušesa, klofutami, brcami in sunki.

Kaj je bila naša usoda v primeri z Gregorjevo, ki je bil navezan na srborito žensko zjutraj, opoldne, zvečer in še celo noč!

Hani je oštevala svojega dedeca javno, ga naganjala s pehanjem k hitrejši hoji in padalo je po njem liki po ajdovem snopu, če je le zadišalo iz njega po alkoholu. Odrasli in mi frkolini Čamernikove hiše smo se čudili upravičeno, da je noč in dan psovani Gregec potrpežljivo zdržal ob strani peklensko zadirčne ženščine, ki ga povrh dotedaj še ni bila osrečila niti z enim potomcem. Pota na zunaj burnega in nesrečnega zakonskega življenja so tolikokrat za tretjega uganka in tako je bilo tudi pri fijakarju Gregecu in njegovi Hani.

Povodenj in beg od žene

Celje z okolico je znano že od nekdanj radi pogostih povodenj. Če se razkoračijo žabe nekoliko v krajih ob izviru Savinje in Voglajne, že je celjsko mesto v nekaterih delih čisto pod vodo. Savinja in Voglajna se večkrat napihneta ter razlijeta s tako naglico, da presenetita človeka na stanovanju in celo pri delu. Iz vseh časov so znane poplave Savinje in njenih pritokov, kateri imajo na vesti milijonsko ter milijonsko škodo ter bogznaj koliko človeških žrtev.

Leta 1904. je deževalo na dan pred praznikom sv. Cirila in Metoda. Proti večeru je nehalo, a sta že bili Savinja ter Voglajna toliko napeti, da sta grozili pri najmanjšem vodnem dotoku izpod neba z razlivom.

Težki oblaki so viseli nad mestom in okolico. Ker pa par ur ni deževalo, je šlo Slovincem cirilmetodovanje na starem gradu srečno in z običajno navdušenostjo izpod rok.

Še danes mi je zagonetka, zakaj se je udeležil te manifestacijske svečanosti mali Gregec, ki je celo pel iz polnega grla, vzklikal in bil vesel, kakor bi ga bil presadil v raj, a seve brez Hani.

Studentarija iz Čamernikove hiše je znala, da je njen prijatelj in sotrpin švercal pred svojo ženo pohod na izredno slovensko prireditel. Vprašanje je bilo, če se bo le srečno zmuzal domov in si iztuhtal kak verjeten izgovor: kje je hodil in kje je bil, ko sta počivali kobilca in kočija.

Konečno sta bila izlet fijakerja Gregorja in povrat k nemškutarski ženi njegova zadeva, katero si je premislil sigurno prav temeljito, ker je bil na vse strani veselo razmajan, da ga niti najožji znanci v takem razpoloženju nismo spoznali.

Cirilmetodovanje leta 1904. bi se bilo še najbrž bolj zavleklo, da ni popustila potrpežljivost oblakov in je prav izdaten dež prisilil topiče k molku, pogasil kres in onemogočil zaključek umetne razsvetljave.

Številni slavnostni udeleženci so se naravnost razbežali radi plohe, ki je kazala, da bo prešla v trajen dež. Vsak je bil vesel, ko je zaprl za seboj vežna vrata ter čutil nad seboj blagodejnost strehe. Podali smo se k počitku in smo zaspali trdno ob kljuvanju in pikanju dežnih kapelj na šipe.

Enkrat proti jutru nas je pometala iz postelj gospodinja. Napodila nas je napol oblečene na dvorišče, odkoder je vpil Gregec na pomoč. Vsuli smo se po stopnicah navzdol in vsak je čofnil pri prestopu izhoda na dvorišče do kolena v vodo.

Nočni naliv je razljutil toliko Savinjo in Voglajno, da je pritisnila poplava od dveh strani. Naše celo dvorišče je bilo pod vodo, ki je pa naraščala, saj je še vedno deževalo.

Gregec je bil do pod pazduh v vodi. Tiščal je drog v železne križe enega okna kletnega stanovanja in jih skušal izdreti. Od znotraj se je držala krčevito za omrežje Hani in prosila v lepi slovenščini ter z milo donečim glasom, naj ji pomaga preljubi Grega iz stana skozi okno, ker skozi vrata že davno ne more več radi previsokega stanja vode.

Gregor je čul v hlev pravočasno žene klice na pomoč. Odzval se jim je z vsemi svojimi močmi in spretnostjo. V podzemeljskem stanovanju presenečeni ženi je prinesel vrv, da si jo je omotala

krog prs pod ramami in jo je privezal za divji kostanj na dvorišču, ker sicer bi od strahu lahko omažala in v sobi utonila, če bi ne došla izdatna pomoč pravočasno. Z verigo in močnim kolcem je ustvaril za življenje žene vidno zaskrbljeni Grega zvod, s katerim se je potil na vse kriplje, da bi izdrl železje in osvobodil ogroženo. Ni šlo, pa ni šlo! Pritlikavi Gregec je bil preslab.

Že obupano vpijočemu reševalcu je priskočilo na pomažanje par krepkih fantovskih rok. Omrežje je popustilo s kamenitim okvirjem krog okna. Potegnili smo še za vrv, za katero je bil pritrdil Grega svojo Hani in že smo jo imeli srečno iz strašne kletke ter v naši sredini.

Pri preletu zgorajnih vrst pričakuje vsakdo, da je dvignila gotove smrti oteta Hani malega možeka iz vode, ga pritisnila na srce in se mu zahvalila med solzami, da je bil njen rešitelj.

Kaj še! Gad babji! Komaj je začutila pod svojimi dolgimi nogami trda tla, je zatajila materinščino in svoj pred nekaj minutami milo doneči ženski glas. Stresla je s sebe vodo kakor kužek, če ga potegneš iz potoka in se obregnila ob moža z nemškimi: »Lopovski potepenec, kod si se klatil celo noč, da si se vrnil šele v jutro?«

Presenečeni Gregec ni utegnil na tako zahvalo niti odgovoriti, že ga je imela za vrat in ga napol nesla v hlev. Sledil je buren obračun, ker jo je pustil v noči samo v trdem spanju, iz katerega jo je vzdramila voda, ki je privrela kar izpod poda ter zalila njeno postelj. On kot izpočit fijaker bi bil začutil poprej nevarnost ter

bi bila oba z lahkoto in pravočasno rešila vso opremo ter obleko, ki sta po njegovi zanikarnosti uničeni za vselej!

Če je po ubogem Gregecu padala v zahvalo še tudi toča ženskih pesti, ne vem. V hlev nisem videl. Skoro gotovo ga je črna nehvaležnica še premikastila. Revez je bil ves solzen, ko se je umikal iz ogroženega dvorišča s kobilico in kočijo.

Hani — fijakerica

Vsi smo bili prepričani, da je pobežnil za veliko delo rešitve življenja okregani ter pretepeni trpin Gregec iz bojazni pred povodnjo le začasno.

Minulo je za tem par dni in fijakerja ni bilo od nikoder, dasi o poplavi ni bilo ne duha in ne sluha več. Nenaden izostanek tolikokrat prekletega moža je Hani razbesnil. Zaklinjala se je pri krščeni duši, da mu bo že temeljito pregnala užaljenost ter kujavost, kakor hitro bo izsledila njegovo skrivališče.

Čez dober teden je zmanjkala še Hani. V noči je odnesla baje capje ter klozjo in vzela jo je tema brez vsakega slovesa.

V taistih časih, ko se je godilo vse to, še ni bilo v Celju tolikanj radovednih časnikarjev, ki pretaknejo danes vsako luknjico, če odnese kedo pete z doma le za pol dneva, ne da bi bil poprej obvestil svojo okolico, kam in zakaj je odpotoval.

Govorice o skrivnostnem zgínu fijakerja Gregeca in njegove Hani so bile nekaj dni v našem delu mesta živahne, a to le v sosesčini, na policijo ni stopil nikdo.

Sčasom smo pozabili čisto na malega zatiranca in njegovo hudo ženo. Nikdo že ni več govoril o Gregecu ter Hani, ko se je razletela izpred celjskega kolodvora po celem mestu bomba: Celje je dobilo fijakerico!

Prvi očividci so raznašali, da čaka na prostoru pred kolodvorom potnike na kozlu enovprežne kočije velika ženska s polcilindrom na glavi in zavita v modri plašč. Ima toliko opravka s prevozom, da ga niti ne zmore.

Prebivalci Čamernikove hiše smo koj uganili, da ne more biti prva celjska fijakerica nikdo drugi nego huda Hani. V procesiji smo poromali na kolodvor in se prepričali, da so bile naše domneve resnične.

Naša znanka ter strahovalka Hani je sedela ponosno v opisani preobleki na kozlu. Prtljago imenitno oblečenega tujca je zlagal v kočijo v rdeči kapi postreščeka naš dobri prijatelj Gregec.

Tolikemu iznenadenju radovedneži nismo bili kos kar naenkrat in smo nekaj časa kar ostrmeli. Nikdo se ni upal približati Gregorju, da bi ga bil prosil za pojasnitev čudeža, dokler ni odpeljala Hani potnika. Ko je oddrdrala fijakerica izpred oči in smo si že bili nekoliko opomogli od začudenja, smo kar obsuli malega možička z vprašanji.

Rdečekapi postrešček Gregec nam je razlagal radevolje, da je bil njegov pobeg pred vražjo baburo s konjem in kočijo prav resna zadeva. Poiskal si je bil čisto na drugem koncu mesta hlev. Fijakal je bolj v noči, da bi ostal prikrit nam, ki smo bili priče njegovega preloma z ženo. Sam zlodej je moral pošepniti Hani, kje se skriva. Lepega jutra je bila pri njem z vsem, kar jima je bilo ostalo od povodnji. On se je prestrašil ob njenem pojavu, da bi bil skoraj skočil iz kože. Pomiril se je, ko ga ni pograbila za pete in potegnila z ležišča. Prisedla je k njemu na slamnjačo in zapovedala na kratko:

»Odslej bom fijakala jaz in ti boš cepetal peš!«

Čisto mirno in brez najmanjšega laježa mu je razložila povsem nov načrt, s katerim je hotela zavpiti po celem mestu in navezati na prevoz pod njenim kočijazženjem vse boljše potnike.

Za malo Celje čisto nova zamisel fijakerske obrti je bila skromnemu Gregorju po godu. Hani se je povzpela na kozla kočije, prijela za vajeti, zagrabila bič in on se je zmuzal pod rdečo kapo postreščka, ki je bil obenem na peronu kolodvora priganjač za Hanin »kšeft«.

Precej časa je trpelo, predno so se privadile oči Celjanov na fijakerico veliko Hani, ki je posedala po preteku dobrega leta že več lepih konj, katere je menjavala radi oddiha za hitrejše prevažanje.

S kozla kočije v ljubkost matere

Po končani gimnaziji sem se preselil iz Celja v mariborsko bogoslovje. Kot bogoslovec tretjeletnik sem imel v počitnicah v Celju opravke in koga sem zagledal na kozlu čedne dvovprežne kočije? Znanca in prijatelja izza gimnazijskih let — malega Gregeca.

Prisrčno sva si stisnila roke. Brez vprašanja mi je začel pojasnjevati, da zopet fijaka on, ker ga je osrečila njegova ljuba Hani po 18 letih zakona s krepkim sinčkom. Ves prevzet od prave sreče mi je zaupal ob slovesu:

»Veste, ko se nama je rodil otrok, je postala Hani iz velikega bognasvaruj prav ljubek angel. Prosila me je, naj zanaprej prevažam jaz. Ona bo skrbela kot mati za dorast in vzgojo najnega edinca. In še to dostavljam: Žena ni za fijakerico, ampak za mater! Moja je bila vrag, dokler je prala in stregla, fijakala in nosila mesto mene hlače. Kakor hitro je postala mati, je padlo z nje vse, kar se je je držalo moško-robatega. Z mamicco Hani se lahko prištevam med najbolj srečne in zadovoljne.«

★

Celjani so se čudili izrednim doživljajem malega Gregorja in njegove Hani. Navadili so se že bili na prvo žensko fijakerico; ostrmelo je mlado in staro, ko je prifijakala velika Hani na ulico z majhnim vozičkom, iz katerega se ji je smehljal preljubi Gregorček, ki je prebudil v srcu hude Hani toliko let spečo materinsko dobrosrčnost.

Beli gostje naših streh

Spomladanska nedelja je. Toplo sonce je privabilo na vaško trato otroke, pa tudi odrasli so posedli po trati in na klop pod lipo. »Hej, štrki! Štrki!« so zavrisnili otroci in vse je obrnilo oči proti nebu, kjer so se pojavili štrki — štokrlje —, znanilci pomladi. Izreden dogodek je, če vaščani opazijo, kdaj se prvič v letu pojavijo nad vasjo beli gostje vaških streh, dimnikov in dreves.

Ta dolgonožec se vrača iz svoje zimske domovine ob različnem času; v južnejše kraje prileti prej, v severne nekoliko pozneje. Od konca marca

On in ona

do sredine aprila nekako traja čas njegove vrnitve. Če imamo srečo, da opazimo nenapovedani prihod veličastnih gostov, tedaj zagledamo visoko v ozračju najprej bele pike, ki mirno plovejo in se spuščajo nad vasjo. Po dva priletita družno, da poiščeta stari dom na dimniku izvoljene hiše, kjer so mu morda nastavili staro kolo, da si laže zgradi gnezdo. Pa tudi na vrhu visokega, rogovilastega samotnega drevesa se rad udomi. Ni jih dosti v vasi, morda en sam par, zato pa je naklonjenost in veselje vseh dobro mislečih vaščanov posvečena le tej izbrani družini. Lastavice so doma skoro pri vsaki hiši, štrk pa je nekak obči okras vse vasi, pa tudi ponos in radost vse vasi. In srečna hiša, ki si jo je izbral za nosilko svojega gnezda! Nikoli, pravijo, ne trešči vanjo strela. Vsakdo se boji kakorkoli užaliti štrka, niti gnezda se mu ne upajo razdreti vaški paglavci. Štrk velja za sveto ptico in pravijo, da zažge hišo tistemu, kdor mu kakorkoli škoduje: prinese žareč ogelj in ga spusti na streho svojega neprijatelja... Naši predniki so že v poganskih časih zelo častili štrka, glasnika boga Peruna. Zato so menili, da Perun kaznuje s strelo in z ognjem

tistega, kdor napade njegovega ptiča. Še danes pravijo v Slovenski krajini, da »Perun včasne« (udari), če trešči.

Štrk je znanilec sreče. Glasi nam novo življenje v naravi: novega življenja prinaša, rastlinje se prebuja ob njegovem prihodu. Zato ni čuda, če so s štrkom povezali tudi prihod novega zemljana na svet.

Redka ptica je naš štrk. Po močvirnih, vlažnih ravninskih krajih se vzdržuje. Po svojem prihodu se takoj loti starega gnezda: prinaša veje, ruše, trnje. Rad postoji sredi gnezda na eni nogi in se ponosno, kar nekam prezirljivo ozira okoli sebe. Zdaj zdaj obrne dolgi vrat in seže z dolgim koničastim kljunom nazaj. Nato prične klepati in daleč po vasi se razlega ropotanje štrkovih kljunov. In če se mu pri popravljanju gnezda posreči zamašiti kako večjo vrzel, naznanja to spet z veselim klopotanjem. Gnezdo je pripravljeno, da se razvije v njem novo življenje.

Konec maja znese samica prvo jajce, v naslednjih dneh še tri do štiri jajca. Lepo bela so, nekoliko večja od račjih. In pričneta valiti.

Večidel sedi na jajcih samica; ko pa se samec vrne z lova, sede on na jajca, ona pa med veselim klopotanjem zleti na lov. Dobre štiri tedne traja to življenje, nakar se izvalé mladiči, podobni račkam, le vratovi in kljuni so jim daljši. Po treh tednih se jim pokaže perje, kljun in noge pa imajo dolgo črne. Dokler so mladiči še slabotni, eden od starih stalno varuje doma, drugi pa lovi hrano. Nakrmiti štiri, pet kljunov, pa prav požrešnih, ni lahko! Še v mesečini odleti po hrano in ob rani zarji se že vrača s plenom, ko se mladiči komaj prebujajo iz sna. Ko mu s slabotnim klopotanjem voščijo mladiči »dobro jutro«, odloži stari na obrabljeno sredino gnezda kos ruše. Mladiči segajo proti njemu in čivkajo, dokler se jih rednik ne usmili in jim ponudi zajtrk: kuščarje, žabe, kobilice, ribe in še kako slaščico. Naglo prebavljajo, nato se dvignejo in se obrnejo z zadkom proti robu gnezda, kajti snažo zelo cenijo.

Svoj domek si zidata

Spet zadremljejo, stari jih pa varuje. Zgodi se, da kak nerodnež pade iz gnezda in se ubije. Pa že se vrača v šumu samica s kuščarjem v kljunu. Dolgo morajo mladiči molédovati, preden jim ga prepusti. Včasih se razvije med brati pravi boj za kos mesa. Tako se vrsti gostija dan za dnem. Ko pa mladi že nekoliko odrastejo, odletita oba stara v žabjak ali na travnik. Doma pa se medtem vršijo telovadne in letalske vaje. Noge so jim že trdne, perje gosto, zato poskušajo peroti, plahutajo z njimi in včasih se kateri junak že dvigne za ped, dve nad gnezdo, a se takoj varno spusti nazaj. Tudi pevske vaje, ali bolje godalne, jim krajšajo čas odraščanja. Kljuni pridno klopotajo, da jih je veselje poslušati.

Zdaj že ponosno stojé pričakujejo gostitelja in poželjivo zro na sredo gnezda, kjer jim odlaga obede. Prva pade iz kljuna miš, nato iz golše kuščar, pa še kača in krt. Vse naglo izgine v lačnih kljunih. Skrbna mati se pa vrača iz ribnika in ko si nekoliko oddahne, polaga pred mladiče ribice. Kmalu je konec mladostnemu brezdelju. Posreči se prvi polet z dimnika na sleme, nato dalje, vedno bolj drzno — in napoči slovesni dan, ko peljejo stari mlade na prvi lov. Ves dan se sprehajajo po travniku.

K sosedom na óglede

Raste pa tudi čut samostojnosti. Približuje se čas ločitve, ko se mladina poslovli od tesnega gnezda, da si ustvari svoj dom. Narodna pesem poje:

Vsaka ptica je vesela, dokler mlade v gnezdu 'ma;
če ji mladi odletijo, pa je močno žalostna.

Tako tudi pri štrkih.

Na jaggedu, v sosednji vasi morda, je drug par z mladiči. Novo znanje ustvari nov par in novo gnezdo. Mladina bližnjih gnezd se zbira v gručah na travniku, klepeta med seboj. Stari pa jih zadovoljno zro.

Samotno stopa kak starejši štrk v črni suknji in rdeči obutvi ob potoku ali čez njivo. Preudarno kima z dolgim vratom, ustavi se na eni nogi in opazuje. Pa že se dvigne in zavesla v višave, kjer veličastno plove in meri dalje.

Na lov

Spet se poniža na zemljo, da počaka skromne črve, gliste, žabe, kuščarje. Potrpežljivo pazi na travniku, da mu pride plen pod kljun in čap! ga pospravi. Iznajdljivo in pridno skrbi za svoj naraščaj. Zajci žalujejo za svojimi mladiči, pa tudi divje race in vodne kokoške — štrk rad preseneti svoje mladiče s posebno postlastico.

Pa pride pozna jesen. Od vseh strani se zbirajo jate štrkov, se ustavljajo, da si odpočijejo za daljno pot. V velikih krogih krožijo nad gnezdom in domačo vasjo. Ljudje pravijo, da s klopotanjem sodijo grešnike, zlasti tiste, ki ne poznajo zakonske zvestobe. Končno se dvignejo in v dolgi zaviti črti odlete soncu nasproti... Skrivnostna sila jih vleče v južne pokrajine. Preko Grčije in Sredozemskega morja leté v severno Afriko, k Nilu, kjer se nekateri ustavijo, da prezimijo, drugi pa leté še dalje.

Ko pa pride pomlad, najdejo nazaj v stare kraje, da oživijo naše vasi.

Lepa knjiga

Viesèr: **Pevček**. Prevedel Janez Pucelj. Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani, 1936. Broš. 30 din, vez. 40 din.

Ljubka in nežna povest je bila bralcem in bralkam kaj po volji, ko je izhajala v »Slovincu«. Zdaj jo imamo v lepi knjigi.

Spisala jo je mlada Korošica Dolores Viesèr. Po službah se je pomikala, sama brez staršev, bolehnata, sanjava. In je predla ob trudnih večerih spomine na dom v Hüttenbergu in na stare pripovedi, ki jih je pravil materin oče, Poljak po rodu.

Tako je nastal »Pevček«, njen prvi roman, ki je zasukal življenjsko pot neznanega dekleta, da je stopila v vrsto odličnih nemških katoliških pisateljic. Zaslodela je s »Pevčkom« in dobila zanj okoli dve sto tisoč dinarjev nagrade.

23 let ji je bilo, ko je leta 1928. izšel »Pevček« v nemščini. Medtem so ga že v razne jezike prestavili. Zanimiv pa je posebno za nas Slovence, ker nas vodi na Koroško.

Dolores Viesèr
oblečena v narodno nošo iz Krške doline na Koroškem

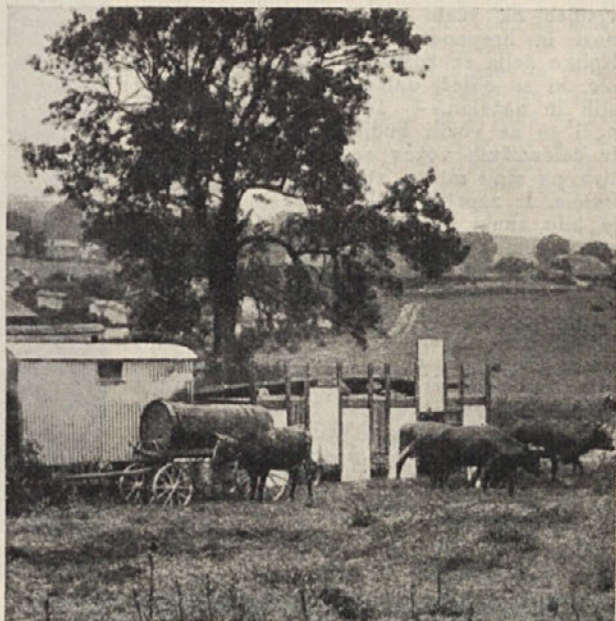
Če hlev pride h kravi

V Ameriki in na Angleškem so že praktično preizkusili novost, ki pomeni popolni preokret v mlekarstvu in bo gotovo imela posebne posledice v narodnem gospodarstvu. Kmetje, ki poleti svoje krave pustijo na prosti paši, so si omislili posebno potujočo molzno napravo, ki se lahko »pripelje« na vsako pašo. Mlekarno sestavljajo poseben hlev s tremi stajami za po dve kravi, posebna električna sesalna naprava, gotovo število posod za mleko in poseben traktor, ki more mlekarno prepeljavati, in končno stroj, ki daje električni tok. Dobro je pri napravi oskrbljeno vse potrebno za zdravstveno čistočo.

Z napravo samo se lahko pomolze 90—100 krav v kratkem času in sta zato potrebna le dva človeka. Neglede na kaj drugega je treba priznati, da je naprava zelo praktična, saj pomeni manj dela in deluje zelo gospodarsveno. Kaj bi pa k njej rekli naši strokovnjaki, nam ni znano.

Morda bi se kdo našel, ki bo nam razne zanimivosti v novodobnem mlekarstvu po domače razložil in pokazal v slikah. Saj imamo še toliko stvari ravno v našem kmečkem gospodarstvu, ki bi jih mogli popraviti in izpopolniti ter zboljšati ne samo delovne pogoje, ampak tudi dohodke in uspehe našega gospodarstva.

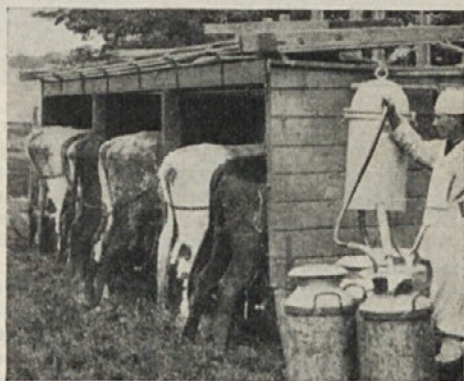
Ko se spomnimo na čase pred 40 in 50 leti, še ni nikdo pri nas mislil na pr. na kake posnemalnike za mleko in razne stroje in sprave, ki jih danes že mnogokje pri nas kot nekaj samo po sebi razumljivega uporabljajo. Nikdo še ni mislil, da bi bilo mogoče iz mleka dobiti maslo drugače ko z dolgo trajajočim ročnim metenjem. Danes kmečke gospodinjice že v najkrajšem času iz popolnoma svežega mleka »posnamejo« in dobijo maslo.

To je pa hlev, ki ga mlekarna že uporablja.

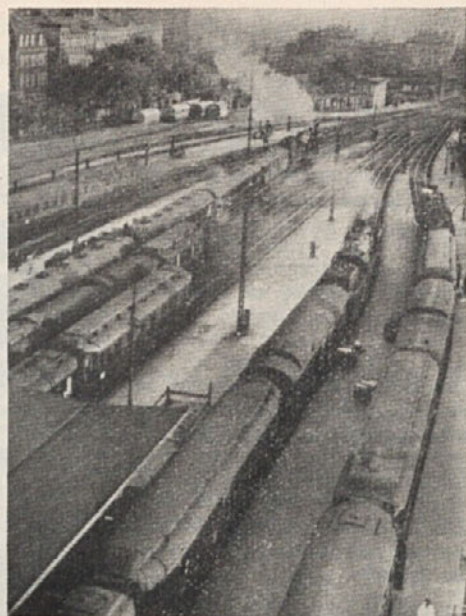
Električni stroj za moljenje.

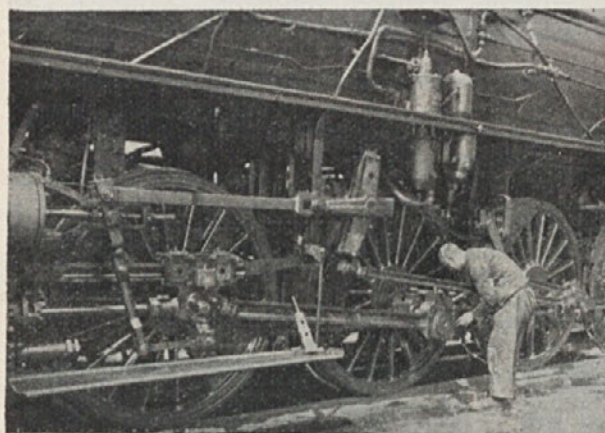
Šest krav je mogoče naenkrat molsti. Mleko teče v odvajalne cevi in odtod v zbiralne posode.

Železnica . . .

To je življenje na kolodvorih. Pisan vrtinec na vsaki postaji. Jeklena soglasnost in hrepenenje mnogih se srečavata. Koliko želja se združuje v dalji dveh tračnic, ki se daleč, daleč stikata v tujih mestih in deželah. — In na cilju: Dneve in noči so se vozili ljudje, tujec poleg tujca; Iz železniških vozov se vsipljejo. Lokomotiva pa stoji mirno, strojevodja briše rosne kaplje. Iz zaprtih zaklopk vre para. Morda je bilo zunaj na progi včasih težko boriti se s tem velikim topim strojem za vse one, ki so se zaupali vodstvu enega človeka in vzdržljivosti in pridnosti parnega stroja. Po dolinah in skozi bregove so se prerili en sam človek s strojem in z njim tisoči. Morda v dežju in snežnem metezu, ali v poletni vročini in groznem mrazu. vedno v nedopovedljivi toploti stroja in težkih ujmah narave. Vedno in vsakokrat strojevodja in kurjač nestrpnost pričakujeta znamenja ob progi za prvo prihodnjo postajo. — Kako morejo oni potniki tam zadaj v vozovih kaj drugega misliti, ko samo na nevarnosti te svoje poti? — O

Zgoraj: **Vozni red**, do minute, morda do sekunde točen, pride v veljavo na kolodvorih in na progah. Železne tračnice po dve in dve se stikajo in zopet razhajajo v zmedo, za nas nerazrešljivo. Koliko bistrega duha morajo imeti in z njim koliko odgovornosti nosijo naši železničarji v tej zmedi.

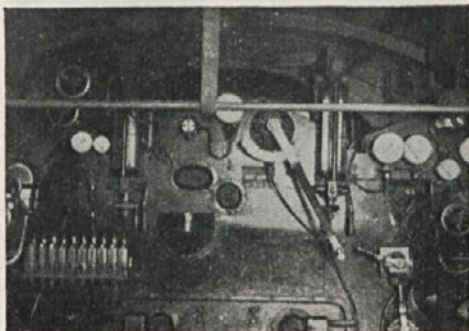

Levo: **Ta kolesa** vlečejo desetine železniških vozov in tisoče potnikov v vozovih. Kdo bi mogel verjeti, da ta kolesa, najnatančnejše delujoča drugo z drugim utirajo pot težkim železniškim vozovom.

pač! Saj eden na nje misli ali dva in skrb za vse one tam zadi je velika. Za njega ne. Za njega je to vsakdanje opravilo. Deset ali dvajset let že vodijo te stroje. Kako? O, to je pač že lahko po tolikih letih! O ja! Vlak in lokomotiva, to je že vsakdanja stvar. Tudi pri nas.

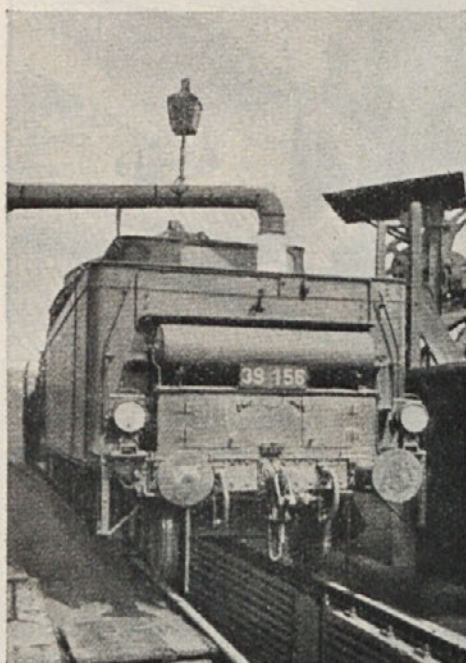
Kakšen je ta vlak? Ko smo kupili vozni listek, smo dobili pravico vse močočne odpadke metati po železniškem vozu: Ogrizke sadja in lupine, zmečkan papir, cigaretne ostanke in pepel iz pip in cigar. Celo za svoje pljunke smo plačali prostor. Na končni postaji pa čistilci kolnejo o nesnagi in celo ti mali ljudje pričajo o naši »kulturi«. Tudi za posel čistilca je treba poklica in pridnosti.

Spodaj: **Strašno zamotani stroji** in čudni števec in merilci. Strojevodja mora na vse to paziti.

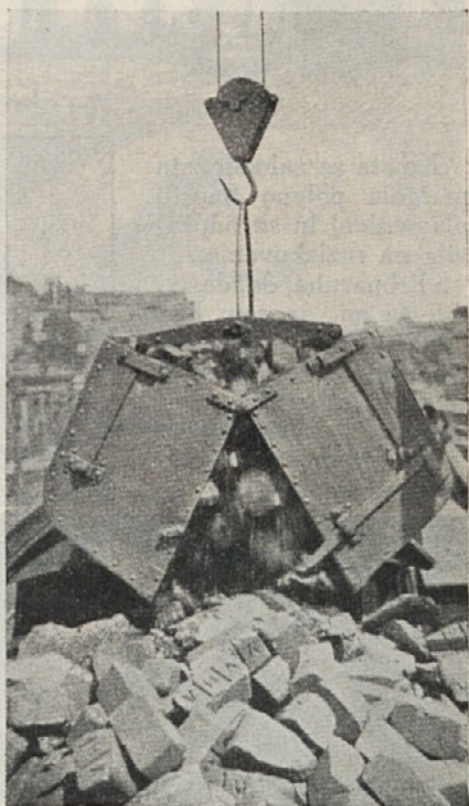
Tudi od znotraj je večkrat treba očistiti velikansko žrelo lokomotive.

Žejna je taka-le lokomotiva in popije neverjetne količine vode.

Premikalni parni stroj prevzame na kolodvoru celi vlak in ga mimo kretnic pripelje, kjer ga treba očistiti. Nešteto rok prime za delo, da očistijo nesnažo, ki se je notri in zunaj nabrala. Metle, voda in krtače in cunjje v znojnih rokah čistijo. Ne samo tla in okna in streho; tudi kljuge in držaji in razni gumbi se morajo svetiti ko gumbi na uniformi. In še kolesa in nosilce in vse ono »pod« železniškim vozom je treba pregledati in očistiti, da bo na prihodnji »rajži« spet vse v redu. Na vozovih. Ali šele na lokomotivi! Težka gmota, ki je za pritežo vsem železniškim vozom in ki z vso svojo težo buta ob železniške tračnice, je še bolj potrebna čiščenja. Vsak najmanjši med desetisoči vijakov je važen radi varnosti in življenja potnikov. Prvo načelo železnice: Varnost potnikov. Za varnost je najbolj lokomotiva važna. Zato tolika skrb!

V velikih kupih, kakor hribih, leži premog. Mogočne mehanične roke polnijo s premogom priklopni voz (tender). Mogočni vodovodi so na vseh večjih postajah in vli-vajo vodo v žejno žrelo lokomotive!

Gore premoga prenesejo mehanične roke na lokomotivo pred vsakim potovanjem.

Rusticus:

Čudovito potovanje Martinca iz Podloma

»Nikar ne zijaj, primaruha, rajši tole poglej!«

Nekako sredi votline je stalo kamenito ognjišče. Takoj sta se lotila dela: zakurila sta in slekla kozla.

Ko sta se založila, sta prižgala poleno (mesto plamenice) in se odpravila na raziskovanje.

»Primaruha, da, da... Zdi se mi, da sem Kolumbuš in ti si moj pomočnik! Kako se mu je že reklo? Napoljon menda...«

Šla sta novim skrivnostim nasproti...

Napravila sta raženj in nataknila kos mesa.

Žeja pa se je lotil drugega posla. »Zebe, zebe!« je mrmral, ostrgal od znotraj kozlov kožuh in ga razprostrl nad ognjem, da se je posušil. Potem ga je razrezal in jel šivati iz njega kučke. Nato sta se lotila pečenke. Zelo dobra je bila.

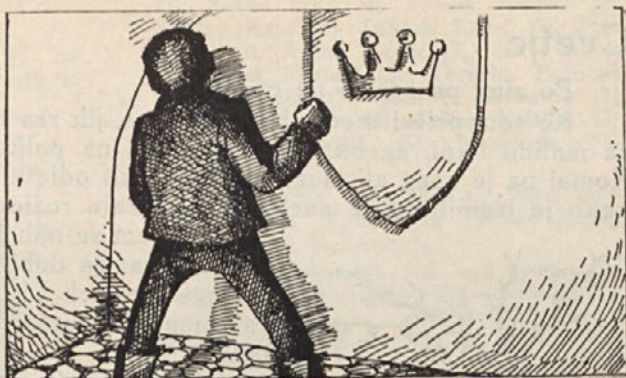
Nenadoma pa se je votlina zožila in končala v ozkem, tlakovanem hodniku. Koncem hodnika pa sta opazila na skalni steni čudno stvar: grb z vklesano krono.

»Hm! Primaruha!« je zagodrnjal Žeja. »Nekam čudno se mi zdi vse to! Ta reč se zna čudno končati...«

»Eh, kaj bi,« se je oju-načil Martinec. »Kar bo, to bo!«

Stopil je naprej in udaril s pestjo po steni. Votlo je zabobnelo.

»Aha, primaruha! Tu notri pa se nekaj obeta! Kaj, če najdeva —«

Žeja ni skončal stavka. Ko se je Martinec obrnil, so se mu naježili lasje! Žeje ni bilo! V tlaku pa, kjer je stal, je zijala štiriogлата luknja. Skočil je k luknji. Ni ji videl do dna.

»Stric Žeja! Žeja...!«

Cez dolgo časa mu je odgovoril zamolkel odmev: Eja!

Kaj storiti?

Brez odlašanja se je okrenil, pobral goreče poleno, ki ga je Žeja vendarle — na vso srečo! — še pustil in stekel, kar so ga pete dohajale, nazaj k ognjišču.

»Po vrv!«

Kmalu je bil nazaj. Za vsak slučaj je vzel s seboj še nekaj osmoljenih polen. »Človek nikoli ne ve...«

Še enkrat se je ozrl v rov in prisluhnil. — Nobenega šuma... — Zopet je zaklical. — Nobenega odgovora...

»Mrtev je. Ubil se je. Ubogi...!« (Dalje)

Cvetje . . .

Po zimi pa rožice ne cveto . . .

Ko sem prišel sredi zime med vas, jih res nisem videl. Skrite so bile za malimi okni, za okni zaledenelimi, na polju, na bregu pa jih ni bilo. Komaj pa je sneg ali zlezal v zemljo ali odletel zopet pod nebo, ne vem, kako je izginil, so se naenkrat pokazale rožice.

Učil sem se njih imena. Zvonček je bil prvi cvet, ki sem ga dobil v roke. Bel, kakor da je iz snega izrastel. Listje živo zeleno, sveže, danes rojeno. Vi niste nič slišali, kako je zvonilo pomladi?

Trobentica je bila drugi cvet, ki sem ga našel. Pa sem res poizkusil, če gre, da bi trobil na njo. Pa kako je šlo! Ali ste tudi vi kaj poizkusili? Nobene pomladi tega ne zamudite! Trobentica zraste, toda sama ne zna igrati in trobiti, to moramo mi mali napraviti! In naj se razlega njen glas čez livade, da zbudi travico, da zbudi še drugo cvetje, da vstane: Pomlad je! In tretjo sem slutil, nisem je takoj našel, skrita je bila, toda duhtela je in me klicala tja za grm, ponižna vijolica. Videl sem, da za tem cvetom segajo vse roke. Tudi veliki, odrasli jih imajo radi in jih nosijo na prsih. Vse diši po pomladi!

Hitel sem po polju, čez travnik, na breg, k potoku, do gozda, vsepovsod mlado cvetje! Ali ni bilo tako tudi tedaj, ko je Bog svet ustvarjal? Tudi tedaj je pogledal iz zemlje prvi zvonček, zatrobila prva trobentica, zadišala prva vijolica. Nič drugače ni bilo. Ljubi Bog je tako dober, da nam daje vsako pomlad priliko, da vidimo, kako je bilo ob začetku sveta, ko je svet ustvarjal. Bodimo mu hvaležni! Ko gledaš preje suho vejo drevesa, kjer se je sedaj usedlo cvetja, da se kar veja šibi, vidiš ali ne vidiš Stvarnika pri delu? Če ga ne vidiš, si slep, če ga vidiš, si srečen, ker imaš oči!

A cvetje je rahlo, čez noč se ospe . . .

Pala je, pala slanica, zvenela je moja rožica! Gledal sem jih, kako glavo poveša, kako barvo izgublja, kako umira, umira! Kakor je cvetje lepo, tako je njegova smrt žalostna. Nič me ni več veselilo.

Cvet in sad. — Toda cvetje mora umreti, da pride sad, da sad daje zopet seme za cvetje. Kako je to čudovito!

Tudi nam cveti pomlad našega življenja! Naj ne pade slanica! Cvetje naše pomladi bo ovenelo, kak bo sad našega življenja? Bo v tem sadu seme novega cvetja?

Dobri Stvarnik, kako čudovit in čudodelen si v naravi in v nas!

Nikar mi ne zamerite, da sem vam danes to povedal. Pri nas v daljnih krajih ni take pomladi, je ne opazimo tako kot pri vas. Tu mine človeka norčavost, pa je še mene minila, ker se pred menoj godi tako velik čudež stvarjenja!

Šifrirana brzjavka
(France iz Središča)

D 18. VI. — v 16.—19. VI. —
p 16.—19. I. — dup 16.—24.—15. I.

Čevlji
(T. Kos, Vojnik)

Morje
(Castor & Poluks, Maribor)

Rešitev ugank je poslati do 20. maja na naslov: »Ugankarski striček« Našega doma, Maribor, Koroška 1. Dva, ki bosta izžrebana, dobita nagrado.

Rešitev ugank

v aprilski številki »Našega doma«.

Grad: Vi, temne sence preteklosti, ste nam okno za lepšo bodočnost.

Zbirka uredb in zakonov: Načela so božji zakoni.

Ločila: Iz nič ni nič.

Podobnica: V premislekih bodi podoben polžu, v dejanju ptici.

Posetnica: Stolni vikar.

Rebus: Za lenuha ni kruha.

Drevesa: Vsako drevo se drugače krivi.

Prav so rešili: Ignacij Lovrenčič (7), Tone Kos (4), Joško Makoter (6), Boris Krečič (7), Mirko Rojic (7), Joško Novak (6), Vivat Hinko (7), Weber Emerik

(7), Koren Ivan (4), Pečnik Angela (4), Stanko Kapš (6), Tonček Kunej (3), Fran Sodja (3), Anton Cesar (3), Jožef Sodja (3), Jožef Mlakar (3), Terezija Pestiček (2), Slik Oton (7), Rudi iz Lotmerka (2), Blumer Marjanca (3), Jožica Križnik (3), Francka Vavpotič (5), Genovefa Fanel (2).

Izžrebana sta bila: Nace Lovrenčič, dijak, Maribor in Tonček Kunej, Stolovnik, p. Rajhenburg.

Mojim ugankarjem: Cel kup pisem sem dobil te dni z najrazličnejšo vsebino. Vesel sem teh pisem, če tudi je včasih katero grenko kot pelin. Pa Striček je že vsega vaje, zato mu take arcnije ne škodujejo. — Najlepše je gotovo izmed vseh počastila Strička naša stara znanka Fefa iz Št. Jurja. Poslala mi je lepo dišeče pismo, povrh pa še pesem. Saj pravim, iz Fefe še nekaj bo. Striček je že pred polstoletjem vedel, da takšne brihtne glave ne rasto na vsakem zeljniku. — Ko sem prečital Fefino pismo, in sam sebi v čast deklamiral njeno pesem, je vsa publika, to se pravi: Ata Žreb, Črni možiček, moja stara in pa Peter Rešetar ta umotvor nagradila z burnim aplavzom. Meni pa so se po sivi bradi udrle kot orehi debele solze. Tako sem jokal, kot da bi mi umrla moja stara. Ginjen sem bil do pet. Le poslušajte, kako je v pesmi naša Fefa opisala strica: »Si vince naliva ta striček bradat, in Črni možiček tud pije ga rad. Sta pila in pela čist celi ga dan, in noč se že dela, je dan že končan. Že lunica blede skoz okno pogleda, ki nosi na sebi častitega Žreba. So očka Žreb doli stopili, ker tudi bi radi vinčece pili. Pa liter na mizi čist prazen je že, ker Striček in možiček že spila sta vse.« Še dalje gre ta pesem, pa je ne smem cele izdati, sicer bi trpelo dobro ime Črnega možička. Če bi bila Fefa navzoča pri moji deklamaciji, mej kuš, da bi mi tudi ona ploskala. Nadalje mi je Fefa sporočila, da je njen Jaka iznašel posebne vrste laterne, katere bo poslal na kumferenco v Ženevo, kjer jih bo prižgal pred zastopniki Društva narodov. V svitu teh latern bo videl hinavske obraze, ki se v lice dobrikajo, za hrbotom pa grizejo. V Ženevi govorijo in deklamirajo o miru, doma pa vlivajo topove in delajo strupene pline. Stavim glavo, da bo ženevska kumferenca Fefinemu Jaki takoj odkupila iznajdbo. Seveda te laterne ne bodo nikoli prišle v promet, vsaj na ženevski kumferenci ne, kajti potem bodo morali ostati vsi delegati doma in v Ženevi bi se po oštarijah to precej poznalo. Narodni zastopniki pa tudi radi gredo malo na potovanje. In če bi ostali doma, bi se to pri državni kasi preveč poznalo. Zato pa proč s takimi hudobnimi laternami, ki odkrivajo prave obraze, da bodo

lahko še večkrat šli v Ženevo na izlet, da bodo prezračili državne kase, sicer bi denar, to hudičevo blato, še utegnil segniti. To bi pa bila velika škoda. — Janez od Sv. Jurija ob Ščavnici piše, da je bil lani v Mariboru. Na cesti je srečal milostljivo, ki je vodila na vrvi dva kužka. Hudo se je ustrašil, misleč, da ima pred seboj »šintarce« ter je urnih pet pobrisal domov. Sedaj pa vprašuje mene Ugankarskega strička, če je res, da imamo v Mariboru mesto šintarja šintarce. — Hm, kaj naj odgovorim na to? Bojim se, da bodo milostljive vprizorile kako demonstracijo. »Jutro« in »Slov. Narod« bosta gotovo tako demonstracijo podprla, kajti bolj kot bedni brezdomci in brezposelni ter lačni in strgani otroci se jima smilijo kosmati buldogi, pinči, hrti ali kakor se že taka plemenita pasja družina

zove. — Joža I. Vprašaj me, kako se bo končala španska vojska in če bo kaj zalegla kontrola, ki se je te dni pričela. — Težko kaj reči. Vem pa, da bo kontrola uspešna, ker se je bo udeležila tudi moja stara. Veš, tega sem zelo vesel, ker ima tak ugled med diplomati. Sicer ne vem, kako bo moja stara kontrolo izvajala, sposobna pa je vsekakor, ker je na eno oko slepa, na drugo pa nič ne vidi, nadalje lahko čisto mirno poleg nje ustrelite za največjim kanonom, pa se ne bo niti ozrla. — Torej vsi predpogoji — slepa je in gluha in takšne rabijo, da ne bodo nič videli in nič slišali, ko bodo razne velikodušne države vozile v Španijo za rdeče topove in tanke. — »Kuhinjska sol«. — Nace ter Vi-Ve et Co, Vam pa odgovorim prihodnjič. Vsem: Na svidenje! Ugankarski striček.

Romanje z avtobusi v Marijino Celje (Mariazell).

»Putnik« Maribor prireja tudi v letošnji pomladi več izletov z udobnimi avtobusi v najznamenitejšo božjo pot v Marijino Celje na Gornjem Štajerskem po izredno ugodnih cenah. Potuje se s kolektivnimi potnimi listi. Ugledni gg. župniki v mariborskem okrožju, ki nameravajo prirediti grupna romanja svojih župljanov v Marijino Celje, se naprošajo, da se obrnejo za vse podrobnejše informacije na »Putnik« - Maribor.

VSAK

SLOVENSKI GOSPODAR
ZAVARUJE SEBE, SVOJCE IN SVOJE IMETJE
EDINO LE PRI

VZAJEMNI ZAVAROVALNICI V LJUBLJANI

ZAVARUJE: POŽAR — VLOM — NEZGODE
KASKO — JAMSTVO — STEKLO
ZVONOVE — ŽIVLJENJE
KARITAS

Podruž. Celje: Palača Ljudske posojilnice

Glavno zastopstvo: Maribor, Loška ul. 10

Krajevni zastopniki v vsaki fari

Izdaja Konzorcij »Našega doma«. — Urejuje in predstavlja lastnika Mirko Geratič. — Tiska »Tiskarna sv. Cirila«, predstavnik Albin Hrovatin. — Vsi v Mariboru.